

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με την αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα η Ελλάδα συνέχισε ασθμαίνουσα την πορεία της στο χωρόχρονο με τη διεκδίκηση μιας μεγάλης παγκόσμιας πρόκλησης. Την προετοιμασία και υλοποίηση των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004 την οποία κατάφερε με μεγάλη επιτυχία για τα δεδομένα της χώρας.

Κατά την απογραφή του 2001 ο πληθυσμός αυξάνεται στους 10.939.771 κατοίκους εκ των οποίων 5.426.660 είναι άρρενες και 5.513.111 θήλεις. Το 2014 ο πληθυσμός μειώνεται στους 10.816.286 κατοίκους εκ των οποίων 5.303.233 είναι άρρενες και 5.513.063 θήλεις με την υπογεννητικότητα να αναδεικνύεται σε ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα.

Στον πληθυσμό αυτό πρέπει να προστίθεται καθημερινά το πλήθος των λαθρομεταναστών που με άθλιες συνθήκες καταφθάνουν στη χώρα μας με κάθε μέσον από τα ανατολικά χερσαία και από τα ανατολικά και νότια θαλάσσια σύνορά μας. Ένα πανευρωπαϊκό πρόβλημα το οποίο έχει καταστεί εκρηκτικό για τις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου που δέχονται χιλιάδες ταλαιπωρημένες ψυχές δημιουργώντας ασύμμετρες απειλές όπως η υβριδική επίθεση στον Έβρο από την Τουρκία.

Η προσπάθεια για την ανακοπή της αθρόας εισβολής λαθρομεταναστών πέτυχε σε μεγάλο βαθμό τον Μάρτιο 2020 και έδωσε την ευκαιρία στις Αρχές και τους Έλληνες να πάρουν μια ανάσα μέσα σε ένα άκρως επιβαρημένο εσωτερικό περιβάλλον ασφαλείας που φτάνει στα όρια της αποσταθεροποίησης και της αλλοίωσης του Ελληνικού κοινωνικού ιστού. Το περιβάλλον αυτό έχει σχέση με τη βαριά εγκληματικότητα, το θρησκευτικό φονταμενταλισμό, το κάθε μορφής λαθρεμπόριο, τους οικονομικούς εκβιασμούς, ακόμη και την άσκηση ακραίας πολιτικής βίας.

Αλλοδαποί και ημεδαποί «μπαχαλάκηδες», ασυνόδευτα ανήλικα παιδιά που προσεγγίζονται από ύποπτους και βρίσκουν καταφύγιο σε «συλλογικότητες» συνοικιών των πόλεων, συνιστούν ένα εκρηκτικό «κοκτέιλ» για την Ελληνική Αστυνομία.

Τα σκηνικά κρίσης από τους γείτονές μας εξακολουθούν να στήνονται παρά τη φαινομενική κάμψη που παρουσιάζουν τα τελευταία χρόνια και οφείλονται σε θέματα επίτευξης πολιτικών στόχων από την Τουρκία.

Στο κοντινό παρελθόν έχουν επιχειρηθεί με στρατιωτικές ασκήσεις ναυτικοί και αεροπορικοί πολυήμεροι αποκλεισμοί σημαντικών περιοχών του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου και έχουν γίνει συστηματικά, επίμονες παραβάσεις και παραβιάσεις εναέριου και θαλάσσιου χώρου.

Οι διεκδικήσεις έχουν σχέση με την αμφισβήτηση της Συνθήκης της Λωζάνης, νησιών του Αιγαίου, την αμφισβήτηση έρευνας και διάσωσης στο Αιγαίο από την ελληνική πλευρά, την ωμή αμφισβήτηση των συνόρων, την ωμή αμφισβήτηση της ΑΟΖ της Κύπρου και θαλάσσιων περιοχών νότια της Κρήτης, Καρπάθου, Ρόδου και Καστελόριζου, των προκλήσεων της μουσουλμανικής μειονότητας και την παραχάραξη της ιστορίας, της πολιτιστικής και πνευματικής μας κληρονομιάς. Η θρασύτητα των ανατολικών γειτόνων μας έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε οι Ελληνικές κυβερνήσεις δεν έχουν πλέον περιθώρια επιλογών πέραν της διασφάλισης με κάθε τρόπο των εθνικών συμφερόντων. Χωρίς σταθερούς ρεαλιστικούς στρατηγικούς στόχους που να μην αλλάζουν εύκολα, ώστε να είναι πραγματοποιήσιμοι, είναι αδύνατη η σοβαρή διαχείρισή τους.

Από το 2020 η εξωτερική μας πολιτική έχει αλλάξει κατεύθυνση και εμφανίζει θετικά αποτελέσματα όπως οι υπογραφές συμφωνιών για τα όρια θαλασσίων ζωνών μεταξύ Ελλάδας, Ιταλίας και Αιγύπτου, οι στενότερες σχέσεις με την Κύπρο, την Αίγυπτο, καθώς και η στρατηγική σχέση με το Ισραήλ. Πολιτική αντίθετη με τη λογική του διαλόγου κωφών και τον μόνιμο κατευνασμό, η οποία απασφάλισε τον γείτονα φτάνοντας στο σημείο να έρχεται σε συμφωνία θαλασσίων συνόρων με την «νόμιμη» κυβέρνηση της Λιβύης.

Τα γιγαντιαία οικονομικά προβλήματα που μας εγκλώβισαν για πολλές δεκαετίες, με συνολική δανειοδότηση 310 δις € (πηγή Fortune Greece), καμιά άλλη χώρα αναλογικά, δεν έχει επωμιστεί.

Η ζωή φαίνεται να περιχαράκωνεται και ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας που ζούσε με δάνεια να κατανοεί ότι η εποχή της εικονικής αφθονίας δεν βοηθά στο σύνολο. Η προσαρμογή στις τεχνολογικές εξελίξεις και η συμμετοχή του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα στην Ψηφιοποίηση και την Τεχνητή Νοημοσύνη είναι απαίτηση των καιρών.

Η Ελλάδα εξακολουθεί να βρίσκεται αντιμέτωπη με τις εχθρικές αντιλήψεις και προκαταλήψεις ενός μεγάλου μέρους της «ελίτ» των διανοομένων της και των κάθε είδους τυχάρπαστων πνευματικά

στερημένων, που με τις εμμονές τους ο καθένας χωριστά, πιστεύει ότι θα «προσφέρει υπηρεσίες» σε μια παγκοσμιοποιημένη κοινωνία. Αυτή η απεθνοποιημένη, μεταμοντέρνα κάστα που ζει με την οικονομία του κατευθυνόμενου «ανθρωπισμού» και των κάθε είδους ΜΚΟ, θεωρεί τον εθνοκεντρικό πολιτισμό, ενοχλητικούς αναχρονισμούς που πρέπει να ξεριζωθούν, με το αζημίωτο φυσικά. Τη δόξα πολλοί εμίσησαν, το χρήμα ουδείς.

Ο αποπροσανατολισμός των Ελλήνων τις τελευταίες δεκαετίες, η απουσία οράματος, αλλά και η παραβατικότητα, το ψέμα, η κλοπή δημοσίου χρήματος, η φοροδιαφυγή, το «λάδωμα», η αναίδεια, ο χλευασμός της ηθικής, η απάθεια, η ιδιοτέλεια, η πνευματική στέρηση, η αμετροέπεια, που δυστυχώς έγιναν «λαϊκές κατακτήσεις» των νεοελλήνων, πρέπει να ξεριζώνονται διότι μας καθιστούν Εθνικά και όχι απλώς οικονομικά ομήρους.

Η απαξίωση και αποδόμηση της Παιδείας από τους εκάστοτε πολιτικούς προϊσταμένους υπουργούς στο παρελθόν, με την κατά βούληση αλλαγή των πολιτικών, μέχρι τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς και κηδεμόνες των μαθητών, δείχνει σημάδια αντιστροφής. Ο δρόμος όμως είναι μακρύς. Είναι τραγικό μεγάλο ποσοστό των νέων, αδυνατούν να διατυπώνουν γραπτό και να αρθρώνουν προφορικό συνεκτικό λόγο και κριτική σκέψη, να προχωρούν σε συμπεράσματα και να χρησιμοποιούν παραγωγικά τη γνώση που αποκομίζουν ... αν την αποκομίζουν. Τρανταχτά είναι τα παραδείγματα πολιτικών που έφτασαν μέχρι τη θέση του Πρωθυπουργού και αποδεδειγμένα δεν παρακολουθούσαν το πρόγραμμα του σχολείου τους.

Επιπλέον η Κύπρος, το προκεχωρημένο προς Ανατολάς φυλάκιο του Έθνους, όπου επιβιώνει επί τρεις και πλέον χιλιετίες το ένα δέκατο του Ελληνισμού, προσφέρει με τη θέση της στην Ανατολική Μεσόγειο τεράστιο γεωπολιτικό, γεωστρατηγικό και ενεργειακό κεφάλαιο. Η κατοχή, από το 1974 μέχρι σήμερα με στρατιωτική βία, του 40% του εδάφους της και του 70% του τότε οικονομικού δυναμικού, παρά τις δεκάδες αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και τις ατέλειωτες διπλωματικές προσπάθειες, επιβεβαιώνει το ρητό ότι στη διεθνή πολιτική «μακάριοι οι κατέχοντες». Ελλάδα και Κύπρος ως ανεξάρτητα κράτη έχουν δικαίωμα και υποχρέωση να μεριμνούν για την ασφάλειά τους στο πλαίσιο αμυντικής συνεργασίας η οποία αποδίδει καρπούς τον τελευταίο καιρό.

Έτσι όπως διαμορφώνεται η κατάσταση στην Νοτιοανατολική Ευρώπη όπου ο ισχυρός γείτονας δημιουργεί τετελεσμένα στην ΑΟΖ της Κύπρου, στην Ανατολική Μεσόγειο, στη θάλασσα νότια της Κρήτης και ποιος θα το φανταζόταν, να διεκδικεί θαλάσσια περιοχή στην ευθεία γραμμή μεταξύ Τουρκίας και Λιβύης, στην Ελλάδα εξακολουθεί να προάγεται ύποπτα η απεθνοποίηση. Επομένως είναι αναγκαία η συστράτευση και η επαγρύπνηση κάθε Έλληνα πολίτη ώστε να πάψει να λειτουργεί συγκρουσιακά και να λύνει τα καθημερινά του προβλήματα με συνετό, συνεργατικό και ευφυή τρόπο χωρίς να απεμπολείται στο ελάχιστο η εδαφική ακεραιότητα και εθνική κυριαρχία ταυτόχρονα με την πνευματική και πολιτιστική του κληρονομιά.

Οι συνδυασμένες προϋποθέσεις διασφάλισης των Εθνικών μας συμφερόντων και της οικονομικής, πνευματικής, πολιτιστικής και πολιτισμικής μας προόδου είναι:

Ισχυρή Εθνική Παιδεία, Εθνική Υπερηφάνεια, Κοινωνική συνοχή, Ιστορική και Γλωσσική συνέχεια, Ιδιαιτερότητα Πολιτισμού, Ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις και Σώματα Ασφαλείας για τη διαρκή αστυνόμευση και επιτήρηση των Εθνικών μας περιοχών, της εσωτερικής και εξωτερικής μας ασφάλειας από κάθε είδους επιβουλές.

Έλληνες και Κύπριοι είμαστε λαός σε μια ιστορική χώρα. Πορευόμαστε μαζί με τους ευρωπαϊκούς λαούς που εμείς μπολιάσαμε με ανθρωπισμό, κάλος και αισθητική, γνώση και επίγνωση. Ως ορθόδοξο έθνος σώσαμε την Ευρώπη ακόμη και όταν καταρρέαμε το 1453, μεταφέροντας τη φλόγα της αναγέννησης.

Έχουμε επομένως την απαιτούμενη ψυχή ώστε να μεταμορφωνόμαστε σε φορείς ιστορικής συνείδησης. Να μπορέσουμε να μετατρέψουμε τις εχθρικές αντιλήψεις και προκαταλήψεις στο εσωτερικό και εξωτερικό της χώρας για την αξία του Ελληνισμού, σε θεμέλιο λίθο πρακτικά ανεξάντλητης δύναμης.

Η υγιής εσωτερική κατάσταση του Έθνους μας αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση και ασπίδα κατά οποιασδήποτε προσπάθειας υπονόμευσής του.